

Arrest

nr. 264 776 van 2 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar
minderjarige kinderen X, X, X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X, X, X en X, op 6 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Verzoekster, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 13 september 2018, heeft op 2 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2 Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 4 december 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal

voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster werd gehoord op 8 januari 2021.

1.3 Op 5 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Die beslissing werd d.d. 7 juli 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Algerijnse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Dar Albayda bij Casablanca. U woonde op verschillende plaatsen in Algerije, voornamelijk in de hoofdstad. Uw ouders, uw twee broers en uw twee zussen wonen nog in Algerije. Toen u 18 was trouwde u met S.S. (OV. XXX). U heeft zeven kinderen van wie één overleden is voor de geboorte: N., M., H., S., M., J. (overleden) en R. (allen OV. XXX).

Uw man begon in 2016 een affaire met B.K. (OV. XXX). Zij had reeds een zoon uit een eerdere relatie en kreeg twee kinderen met S.. Uw man verbleef deels bij haar en deels bij u. S. was betrokken bij criminele zaken en stal geld. De mensen van wie hij geld stal stuurden sinds 2016 meerdere malen mensen naar u en eisten het geld terug. Ze bedreigden u. U diende een klacht in. U had schrik en liet de kinderen niet meer naar school gaan. U regelde een visum voor u en de kinderen en besliste het land te verlaten. S. twijfelde maar kwam ten slotte mee.

U vertrok in juli 2018 en verbleef twee maanden in Spanje. Op 13 september 2018 kwam u aan in België. Op 2 oktober 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in, samen met uw man.

Op 4 mei 2019 kwam B.K. ook aan in België met haar kinderen. Ze diende op 9 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Uw man zocht contact met haar. De relatie tussen u en hem ging slecht en u besliste te scheiden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: scheidingspapieren, de geboorteaktes van u en de kinderen, paspoorten van u en de kinderen, uw identiteitskaart en rijbewijs, een uittreksel van de burgerlijke stand, een overlijdensakte van uw kind en medische documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde dat u psychische problemen heeft en moeite heeft om te eten omwille van de problemen die u meemaakte door uw ex-man (CGVS, p. 12). Evenwel kan uit deze verklaringen niet worden afgeleid dat u daadwerkelijk cognitieve problemen heeft en nergens wordt ook een diagnose of pathologie vastgesteld. Nergens blijkt dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen, noch geeft u aan dat u niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van uw asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Zo verklaarde u dat u bedreigd werd door de schuldeisers van uw ex-man. S. zou geld gestolen hebben van een rijke man en het geld verstoppt hebben bij zijn zus (CGVS, p. 9). Deze mensen benaderden en bedreigden u en zeiden dat hij het geld moest teruggeven (CGVS, p. 10). Geen van de elementen die u aanhaalt houdt verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het betreft immers een puur gemeenrechtelijk probleem van uw ex-partner.

Uit uw verklaringen kan evenmin afgeleid worden dat u bij terugkeer naar Algerije een reëel risico op ernstige schade zou lopen omwille van deze problemen.

Er moet bovendien worden opgemerkt dat deze problemen reeds begonnen in 2016 (CGVS, p. 13) en dat u pas in 2018 het land verliet. U had eerder al eens het land verlaten en was samen met uw man en de kinderen naar Frankrijk gereisd. Na een week keerde u vrijwillig en probleemloos terug naar Algerije (CGVS, p. 11). Ook toen u het land verliet om naar België te komen, verbleef u gedurende twee maanden in Spanje, waar u geen verzoek om internationale bescherming indiende (verklaring DVZ, vraag 37). Ook deze houding wijst niet op een nood aan internationale bescherming.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat deze problemen die u meemaakte eigenlijk de problemen van S. zijn, van wie u ondertussen gescheiden bent (CGVS, p. 6). Bijgevolg heeft u zelf nog weinig te maken met zijn problemen. Sinds 2016 kwamen deze schuldeisers slechts een paar keer langs om u te bedreigen. Toen u dreigde de politie te bellen vertrokken ze opnieuw (CGVS, p. 10). Bovendien kwam de politie langs en zeiden ze dat ze u zouden beschermen (CGVS, p. 13). Deze elementen zijn bijgevolg niet van die aard om een nood aan internationale bescherming voor u uit af te leiden.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde geboortektes en paspoorten en u en uw kinderen neer, alsook uw identiteitskaart, rijbewijs en uittreksel van de burgerlijke stand. Deze documenten kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. Verder bracht u de scheidingspapieren mee van u en S.. Er wordt hier niet betwijfeld dat u aan het scheiden bent. U legde een overlijdensakte neer van uw kind dat u verloor voor de geboorte. Ook dit element staat hier niet ter discussie. Ten slotte legde u een aantal medische documenten neer van uzelf en uw dochter N.. Hieruit blijkt dat u geen letsels heeft. Uw dochter N. heeft longproblemen. Ook uit deze documenten blijkt niet dat u nood heeft aan internationale bescherming, of dat u niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de asielpcedure.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1 Verzoekschrift

Verzoekster voert in het enige middel het volgende aan : “Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van zorgvuldigheid, van de samenwerkingsplicht.”

Verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar haar kwetsbaar profiel als gescheiden vrouw in de Algerijnse cultuur. Zij stipt aan dat zij als minderjarige werd uitgehuwelijkt en dat de schuldeisers van haar man haar niet zo maar zullen laten gaan. Het zou niet vanzelfsprekend zijn om verdere stappen te ondernemen bij de politiediensten en van de overheid zou ze geen effectieve bescherming krijgen. Omdat vrouwen in Algerije hun rechten moeten opofferen in een scheidingsprocedure, zou ze besloten hebben om in België weer een echtscheidingsprocedure op te starten. Zij meent dat Algerijnse vrouwen in Algerije slechts gering beschermd worden. Haar echtgenoot zou haar in Algerije mishandeld hebben. Verzoekster vervolgt dat zij door de discriminatie op grond van haar geslacht binnen het toepassingsgebied van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag valt en verwijt de commissaris-generaal geen onderzoek te hebben gevoerd naar de algemene veiligheidssituatie in Algerije.

2.2 Nieuwe elementen

Verzoekster voegt geen nieuwe stukken bij het verzoekschrift.

De commissaris-generaal voor vluchtelingen staatlozen maakte op 31 augustus 2021 een nota met opmerkingen over.

2.3 Beoordeling ten gronde

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2 Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeksters vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeksters baseert haar vluchtmotief op de vrees voor de schuldeisers van haar ex-man. Hij zou geld gestolen hebben van een rijke man en de schuldeisers zouden haar bedreigd hebben met de eis tot terugbetaling. Daarnaast verklaarde verzoekster gescheiden te zijn van haar man omdat hij een affaire was begonnen met een andere

dame. Haar man zou verzoekster en de kinderen zeer slecht hebben behandeld. Hij zou haar mishandeld hebben en verbaal agressief zijn geweest. Ze zou samen met haar man naar België zijn gereisd. Ook haar man zou in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Van een sociaal assistent heeft ze vernomen dat hij in de gevangenis verblijft. Bij terugkeer naar Algerije vreest zij vermoord te worden door de schuldeisers van haar man.

2.3.3.1. Ter staving van haar asielaanvraag legde verzoekster verschillende documenten voor. De Raad acht het *in casu* aangewezen eerst nader in te gaan op de inhoud van de documenten zoals die blijken uit het administratief dossier.

Verzoekster legde enkele medische attesten voor tijdens haar persoonlijk onderhoud (stuk 8, documenten voorgelegd door de asielaanvraagster). In het medisch attest van 25 oktober 2019 werd geattesteerd dat na onderzoek van verzoekster is gebleken dat er geen sprake is van een intracraniale bloeding en er geen traumatisch letsel kon worden vastgesteld ("*pas de lésion traumatique identifiée*"). Uit de medische attesten van haar dochter d.d. 25 oktober 2018 en d.d. 8 november 2018 blijkt dat verzoeksters dochter gehospitaliseerd werd voor een hoest ("*Hospitalisation d'une adolescente de 14 ans pour mise au point d'une toux*"). Voormelde medische attesten staven de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten niet.

Vervolgens legde verzoekster documenten voor betreffende haar echtscheiding. De Raad stelt vast dat die documenten haar betoog, dat ze als Algerijnse vrouw een kwetsbaar profiel heeft en haar in die hoedanigheid bepaalde rechten ontzegd worden, geenszins ondersteunen. De Raad wijst op de inhoud van het echtscheidingsvonnis van 14 maart 2016 met rolnummer 12042/15 uitgesproken door de rechtbank van El Harrach in Algerije (stuk 1, documenten voorgelegd door de asielaanvraagster). Hieruit blijkt vooreerst dat verzoekster de echtscheiding op eigen initiatief heeft aangevraagd op grond van mishandelingen en beledigingen door haar echtgenoot en dat zij hiervoor bijstand kreeg van een raadsman. Bovendien werd verzoeksters recht om de echtscheiding aan te vragen door de rechtbank expliciet erkend. Vervolgens blijkt dat haar verzoek tot echtscheiding en vordering m.b.t. de verblijfsregeling van haar kinderen en onderhoudsgeld ook ingewilligd werden door de rechtbank. Op basis van voorgaande oordeelt de Raad dat er geen objectieve gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat verzoekster geschonden werd in haar rechten in het kader van de door haar ingeleide echtscheidingsprocedure.

Voor wat betreft de overige documenten, zijnde de geboorteaktes en paspoorten van haar en haar kinderen, haar identiteitskaart, rijbewijs, uittreksels van de burgerlijke stand en overlijdensakte van haar kind, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat de nationaliteit, identiteit, herkomst en sterfte van haar kindje niet betwist wordt, maar niet van die aard zijn om aan te tonen dat verzoekster nood zou hebben aan internationale bescherming.

Hoewel verzoekster zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, oordeelt de Raad dat deze documenten omwille van hun inhoud op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.3.3.2. Het vluchtrelaas van verzoekster, dat zij vreest dat zij en haar kinderen gedood worden door de schuldeisers van haar man (CGVS, p. 14) houdt geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie. De commissaris-generaal oordeelde dienaangaande als volgt: "*Zo verklaarde u dat u bedreigd werd door de schuldeisers van uw ex-man. S. zou geld gestolen hebben van een rijke man en het geld verstoopt hebben bij zijn zus (CGVS, p. 9). Deze mensen benaderden en bedreigden u en zeiden dat hij het geld moest teruggeven (CGVS, p. 10). Geen van de elementen die u aanhaalt houdt verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het betreft immers een puur gemeenschappelijk probleem van uw ex-partner.*" Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen enkel argument bij die voorgaande pertinente motieven kunnen doen wankelen.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift voor het eerst dat zij op grond van haar geslacht gediscrimineerd wordt en daardoor valt binnen het toepassingsgebied van artikel 1 A van de Conventie van Genève.

Zelfs indien er sprake zou zijn van het ontzeggen van bepaalde rechten en discriminerende bejegening, *quod certe non in casu*, merkt de Raad op dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster gaat eraan voorbij dat het haar toekomt om de vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen. Het louter aanhalen dat zij tot de sociale groep van vrouwen behoort die gediscrimineerd zou worden en dat zij als gescheiden vrouw in Algerije kwetsbaar zou zijn, volstaat niet om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien maakt zij haar beweringen niet aannemelijk maakt, zoals verder blijkt uit wat volgt.

De verwijzing naar een algemeen artikel van 5 juni 2021 (verzoekschrift, p. 7), waarin uiteengezet wordt dat in vele echtscheidingsprocedures vrouwen hun rechten met betrekking tot hun kinderen opgeven en vele zaken van huishoudelijk geweld niet tot bij justitie geraken, kan niet van toepassing worden geacht op verzoeksters situatie. Uit de bespreking van de documenten supra betreffende haar echtscheidingsprocedure is reeds gebleken dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in het kader van die procedure in Algerije geschaad zou zijn in haar rechten. Daarnaast blijkt uit hetgeen volgt, dat zij zich wel degelijk heeft kunnen wenden tot de nationale autoriteiten in Algerije. Waar verzoekster meent geen effectieve bescherming te kunnen krijgen bij de politiediensten, stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde een klacht tegen haar man en tegen de schuldeisers van haar man te hebben ingediend bij de Algerijnse politie. Zij verklaarde ook dat de politie haar meedeelde haar te zullen beschermen en dat de politie zelfs bij haar langskwam (verhoor CGVS p. 13). Op basis van haar verklaringen zoals die blijken uit het persoonlijk onderhoud, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de politie wel degelijk gereageerd heeft toen zij melding maakte van haar problemen. Er zijn geen elementen aanwezig in het administratief dossier waaruit zou blijken dat verzoekster geen beroep kon doen op nationale bescherming of dat de politie zou hebben verzaakt aan het aanhoren van verzoeksters problemen. De algemene uiteenzetting in het verzoekschrift over het gebrek aan wetgevende initiatieven om het geweld tegen vrouwen, in het bijzonder huiselijk geweld, te voorkomen en over de obstakels die vrouwen ondervinden bij de toegang tot het gerechtelijk systeem, is geenszins van die aard om aan te nemen dat verzoekster niet (opnieuw) hulp of bescherming zou kunnen vragen en krijgen van de Algerijnse autoriteiten indien zij in de toekomst nog problemen zou ondervinden. Vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, moeten eerst alle mogelijkheden tot nationale bescherming op redelijke wijze zijn uitgeput, wat verzoekster niet aannemelijk maakt. Verzoekster kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in haar land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot haar problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. De inhoud van het artikel van 5 juni 2021 vindt geen steun in de specifieke stukken voorgelegd door verzoekster noch in de concrete elementen en verklaringen zoals die blijken uit het administratief dossier.

De Raad acht het opmerkelijk dat verzoekster haar vluchtrelaas in het verzoekschrift voor het eerst baseert op haar profiel als gescheiden vrouw in de Algerijnse cultuur en op het feit dat zij geen kans maakt in Algerije om haar rechten op te eisen in een echtscheidingsprocedure. Verzoekster heeft echter ten aanzien van de commissaris-generaal d.d. 8 januari 2021 verklaard dat zij Algerije ontvlucht is omdat haar echtgenoot problemen had. Bovendien werd zij uitdrukkelijk gevraagd of zij in Algerije verder nog andere problemen heeft ervaren (verhoor CGVS p. 14), waarop zij ontkennend antwoordde. Haar betoog, dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzoek gevoerd heeft naar haar kwetsbare situatie als gescheiden vrouw, is niet ernstig.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster nog contact heeft met haar ouders, broers en zussen die in Algerije wonen (verhoor CGVS p. 7). Daarnaast verklaarde verzoekster dat zij tijdens haar huwelijk steeds financieel geholpen werd door haar vader (verhoor CGVS p. 10) en dat op een bepaald moment, toen haar man bij haar weg was, haar broer bij haar inwoonde (verhoor CGVS p. 10). Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat zij niet zou kunnen rekenen op de steun van haar familie. De Raad merkt bovendien op dat verzoekster een opleiding als kapster afmaakte, waardoor zij blijkt geeft van zelfstandigheid en zelfredzaamheid en haar kwetsbaar profiel wederom niet aannemelijk maakt.

Verzoeksters betoog, dat zij als minderjarige werd uitgehuwelijkt, stemt niet overeen met de stukken uit het administratief dossier. Volgens de huwelijksakte die zij zelf voorlegt, is zij op 3 februari 2003 in het

huwelijk getreden met de heer S. S. en had zij op dat moment de leeftijd van 18 jaar bereikt. Dat haar schuldeisers haar omwille van haar beweerdde uithuwelijking als minderjarige niet zouden laten gaan, kan niet worden gevolgd.

Uit voorgaande uiteenzetting blijkt afdoende dat verzoekster haar vrees voor vervolging, omdat zij zou behoren tot een sociale groep van gediscrimineerde vrouwen, geenszins aantoot.

Nu verzoekster zelf het initiatief heeft genomen inzake de echtscheidingsprocedure, zij zich voorstelt als een gescheiden vrouw en aldus niet meer bij haar man inwoont, die blijkens het verhoor in de gevangenis zou verblijven, ziet de Raad niet in waarom verzoekster nog zou moeten vrezen om (opnieuw) slachtoffer te zullen worden van huiselijk geweld noch dat zij nog zou moeten vrezen voor de vermeende problemen van haar ex-man. De commissaris-generaal oordeelde dienaangaande terecht wat volgt: *“Verder blijkt uit uw verklaringen dat deze problemen die u meemaakte eigenlijk de problemen van S. zijn, van wie u ondertussen gescheiden bent (CGVS, p. 6). Bijgevolg heeft u zelf nog weinig te maken met zijn problemen. Sinds 2016 kwamen deze schuldeisers slechts een paar keer langs om u te bedreigen. Toen u dreigde de politie te bellen vertrokken ze opnieuw (CGVS, p. 10). Bovendien kwam de politie langs en zeiden ze dat ze u zouden beschermen (CGVS, p. 13). Deze elementen zijn bijgevolg niet van die aard om een nood aan internationale bescherming voor u uit af te leiden.”* De omstandige motieven zijn pertinent en draagkrachtig en worden door verzoekster onbesproken gelaten.

Verzoekster verantwoordt tenslotte niet waarom zij in Spanje geen verzoek om internationale bescherming indiende, terwijl zij daar nochtans twee maanden verbleef en zij, na Algerije reeds verlaten te hebben met haar man en kinderen, er vrijwillig en probleemloos naar terugkeerde. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verder op goede gronden oordeelde wat volgt: *“Er moet bovendien worden opgemerkt dat deze problemen reeds begonnen in 2016 (CGVS, p. 13) en dat u pas in 2018 het land verliet. U had eerder al eens het land verlaten en was samen met uw man en de kinderen naar Frankrijk gereisd. Na een week keerde u vrijwillig en probleemloos terug naar Algerije (CGVS, p. 11). Ook toen u het land verliet om naar België te komen, verbleef u gedurende twee maanden in Spanje, waar u geen verzoek om internationale bescherming indiende (verklaring DVZ, vraag 37). Ook deze houding wijst niet op een nood aan internationale bescherming.”* Voorgaande motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Gelet op voorgaande uiteenzetting meent de Raad dat verzoekster zich niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar asielrelaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De Raad stelt vast dat verzoekster door de commissaris-generaal expliciet gevraagd werd of zij nog andere problemen heeft ervaren in Algerije, waarop zij antwoordde dat zij verder geen problemen had, behalve de problemen van haar man en diens vrouw (verhoor CGVS, p. 14). De Raad benadrukt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij, zelfs indien zij problemen zou hebben met de schuldeisers van haar man, geen beroep zou kunnen doen op nationale bescherming van de Algerijnse autoriteiten. De Raad wijst diengaande vooreerst op de tegenstrijdigheden uit het persoonlijk onderhoud, nu verzoeksters enerzijds verklaarde dat ze niet wist dat ze naar de politie kon gaan en anderzijds verklaarde dat ze een klacht indiende tegen haar man omwille van de bedreigingen geuit door de schuldeisers van haar man (verhoor CGVS, p. 9), wat de geloofwaardigheid van haar relaas in het kader van het vermeende gebrek aan nationale bescherming geboden door de Algerijnse autoriteiten ondermijnt. Daarnaast herhaalt de Raad dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat de politie actie

heeft ondernomen nadat zij een klacht had ingediend (verhoor CGVS, p. 13). Tenslotte dient opgemerkt dat uit haar verklaringen is gebleken dat een loutere dreiging ten aanzien van de schuldeisers van haar man om naar de politie te stappen voldoende bleek om de bedreigingen van de schuldeisers te doen stoppen (verhoor CGVS, p. 10).

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan aldus dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

2.3.4.3. Verzoekster baseert haar vraag om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op de algemene veiligheidssituatie in Algerije. Zij beperkt zich er in haar verzoekschrift toe te stellen dat de commissaris-generaal niet zou hebben gemotiveerd omtrent de algemene veiligheidssituatie in Algerije. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal wel degelijk gemotiveerd heeft omtrent artikel 48/4 §2, c) Vreemdelingenwet: "*U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.*"

De Raad merkt verder op dat verzoekster verklaarde woonachtig te zijn in de hoofdstad Algiers, waardoor haar verwijzing naar de het verslag "OSAC, Algeria 2020 Crime & Safety Report", waarin de situatie in de Sahara regio aan de grens met Tunesië wordt besproken, niet relevant is. Verzoekster beperkt zich vervolgens tot een loutere verwijzing naar de website van de Franse regering "*appel à la vigilance maximale – risque d'attentat (30/03/2021)*" zonder de inhoud ervan te bespreken. Zij laat na de algemene informatie op haar specifieke situatie toe te passen.

De Raad stelt vast dat uit niets blijkt dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

2.4. Verzoekster licht niet hoe artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking en de rechtspleging voor de commissaris-generaal geschonden werd door de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*" Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Het onderdeel van het enig middel betreffende voormeld artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking en de rechtspleging voor de commissaris-generaal is onontvankelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door de commissaris-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende

stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6 In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO